

[Sigsgaard.] Ved at skære overflødige investeringer væk. Vi ved godt alle sammen, at meget af det tingeltangel, man vil sælge os, har vi egentlig slet ingen brug for, og vi er ikke lykkelige, fordi der er 17 slags cornflakes og 100 slags biler at vælge imellem. Vi kunne også godt undvære 15 forskellige benzinfirmaer, der sælger samme benzin til samme pris og sender overskuddet ud af landet. Men det har ingen regering rørt ved.

Investeringerne går jo efter to love: den ene er jungleloven, og den anden er profitloven. Folketingets love har indtil videre ikke noget med den sag at gøre. Man har prøvet lidt spagt med kapitalrationering, obligationsrationering; men hovedindtrykket må være, at folketingets love ikke har noget med investeringerne at gøre, i hvert fald kun når de som afskrivningslovene hjælper kapitalen med at rage til sig og ligesom fremmer tendensen til overinvesteringer, tilfældige investeringer og direkte skadelige investeringer. Sådan er altså vores system. Det er det system, som alle de gamle partier forvalter.

Derfor griber de ikke ind over for investeringerne eller jordspekulationen. Jeg hørte godt, at hr. Per Hækkerup talte meget om jordspekulationen, og bevarer vel, der er da forskel på de forskellige regeringers politik, endda måske ikke helt uvæsentlige forskelle; men hovedindtrykket er alligevel, at ingen regering for alvor har grebet ind over for jordspekulationen, og det hænger sammen med, at den er et integrerende led i det system, som alle regeringer accepterer at forvalte.

Hvis de ville prøve at gribe ind over for de store investeringer, kunne det jo tænkes, at de store firmaer truede med arbejdsløshed eller med at flytte udenlands. Dermed kan de skabe arbejdsløshed, hvis de vil. Det viser, hvem det er, der har magten; det er de danske og de udenlandske selskaber, ikke mindst de sidste.

Derfor er det, regeringen ikke tager fat dér, hvor den egentlig godt ved, det er galt, men altid tager fat på det jævne forbrug. Lønnen skal skæres ned, for at profitten kan vokse, så der bliver penge til alle de vanvittige investeringer. Det er det, man gør med forslagene nu; man forærer penge til kapitalen, sådan at det bliver muligt at finansiere

de vanvittigt store investeringer, vi kører med.

Man påstår, at konkurrenceevnen er truet. Må jeg sige, at det ikke på nogen måde er bevist. Eksporten stiger, så vidt jeg ved, kraftigt, og konjunkturbarometeret står på smukt, måske endda på meget smukt her i den sidste måned.

Regeringen vil selvfølgelig gerne give det udseende af, at den vil dele sol og vind lige. Der skal føres indkomstpolitik, siger man, alle skal holde igen. Det kan bare ikke lade sig gøre. Det er dybt bekymrende, at selv ledende LO-folk, for slet ikke at tale om socialdemokratiet her i dag, tror, at der kan føres indkomstpolitik, og at f. eks. pris- og avancementstop betyder noget videre. Al erfaring viser jo, at det gør det ikke. Regeringens egen politik viser mere end noget andet, at såkaldt indkomstpolitik bliver ensidig, bliver lønpolitik. Det er den samme erfaring, man har gjort i alle de vesteuropæiske lande, hvor den såkaldte indkomstpolitik har været forsøgt, og hvor den nu er forladt igen de allerfleste steder.

Jeg havde håbet, at i hvert fald socialdemokratiet og SF her fra talerstolen i dag ville erklære, at de vil gøre, hvad de kan, for at forhindre, at der kommer nogen indkomstpolitik. Desværre gik den socialdemokratiske ordfører klart ind for indkomstpolitik — ganske vist, som han sagde, en anden indkomstpolitik end regeringens. Jeg skal slet ikke benægte, at der kan være forskel; men tilbage står, at enhver indkomstpolitik først og fremmest vil ramme lønmodtagerne.

Så håber jeg i øvrigt også, at de to partier snart vil indse, at politik og økonomi er ét, at man ikke ligesom kan lave socialisme — eller det, de nu forstår ved socialisme — midt i et kapitalistisk samfund uden at røre ved de fundamentale love for dette kapitalistiske samfund. I et kapitalistisk samfund fører alle regeringer kapitalistisk politik, hvis de da ikke bevidst stræber imod socialismen. Arbejderflertal eller ikke arbejderflertal: dyrtidsportionerne, lønningerne forgriber alle regeringer sig på, hvis de får lov til det. Jordspekulation og profit rører man næsten ikke ved. Her er igen nuanceforskelle; men det er hovedindtrykket.

Hvad betyder indkomstpolitik? Det betyder bl. a., at der ikke må gives ret meget